

ב"ה

התקשרות

קונטרס שבועי לאנ"ש חסידי חב"ד לחיזוק ההתקשרות
לכ"ק אדמו"ר רבי מנחם מענדל בהרה"ק רלו"י מליובאוויטש
זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע

שיחות • איגרות • פניני חסידות לפה"ש • הלכות, מנהגים וטעמיהם • ניצוצות • זמנים

תרצג

ערב שבת-קודש

פרשת חיי-שרה

כ"א במרחשוון ה'תשס"ח

יוצא-לאור על-ידי

מכון ליובאוויטש שעל-יד

צעירי-אגודת-חב"ד באה"ק ת"ו — המרכז

ואגב, בשולחן ערוך אדמו"ר הזקן בקשר לסיים תפילת שמונה-עשרה²⁷, נאמר: "נותן שלום תחילה לשמאלו, שהוא ימין השכינה השרויה נגדו בצאתו מן התפילה, ואחר-כך לימינו, שהוא שמאל השכינה..." לפי זה, צריך ביאור מדוע מנהגנו בקריש להיפך - לתת שלום תחילה לימינו ואחר-כך לשמאלו²⁸?
ואולי זו כוונת הרבי בהערה ד"ה הטיית והרכנת הראש, שבספר המנהגים שם ולאחר שציין "ראה בית יוסף או"ח סי' נו"ט²⁹ ו"שו"ע ר"ס קכ"ג³⁰". "וצריך עיון".

(27) נסמן להלן הערה 13.

(28) ספר המנהגים עמ' 6. יש טוענים שהכוונה שאומר הקדיש מייצג כביכול את הקב"ה בעצמו. וצריך ביאור ומקור לזה.

(29) לכאורה הכוונה למובא שם בסוף הסימן, נעתק לעיל ע"י ציון 25.

(30) הכוונה לסדר אמירת 'עושה שלום' בסיים שמונה-עשרה כנ"ל.

לזכות

אנשי החסד הדגולים

הרה"ח ר' אברהם משה דייטש והרה"ח ר' גבריאל גופין שיחיו

ולע"נ האחים הרה"ח ר' זלמן יודא ור' יוסף יצחק,

בני הרה"ח ר' שלום ישעיה' ע"ה דייטש

מורה שיעור ללימוד היומי ברמב"ם

כ"א במרחשוון ה'תשס"ח – כ"ח במרחשוון ה'תשס"ח

יום	יום בחודש	ג' פרקים ליום	פרק א' ליום	ספר-המצוות
ו'	כ"א במרחשוון	פרק יג. הלי נזירות.. בפרקים אלו. פרק א-ב.	הלי כלי המקדש והעובדים בו פרק ד.	מ"ע צה. צב. מל"ת רט.
ש"ק	כ"ב במרחשוון	פרק ג-ה.	פרק ה.	מל"ת רב. רג. רד.
א'	כ"ג במרחשוון	פרק ו-ח.	פרק ו.	מל"ת רה. רה. רז.
ב'	כ"ד במרחשוון	פרק ט-י. הלי ערכין וחרמין.. בפרקים אלו. פרק א.	פרק ז.	מ"ע צג. קיד.
ג'	כ"ה במרחשוון	פרק ב-ד.	פרק ח.	מ"ע קטו. קטז. קיו.
ד'	כ"ו במרחשוון	פרק ה-ז.	פרק ט.	מ"ע קמה. מל"ת קי.
ה'	כ"ז במרחשוון	פרק ח. תהי ידך וגוי. ספר זרעים והוא ספר שביעי.. הלי כלאים.. בפרקים אלו. פרק א-ב.	פרק י.	מל"ת קיא. רטו.
ו'	כ"ח במרחשוון	פרק ג-ה.	הלי ביאת המקדש.. בפרקים אלו. פרק א.	מל"ת רטז.

זמני השבוע *

תאריך	עלות השחרה**		זמן ותפילין	זריחה	זמן ק"ש	חצות והלילה	מנחה גדולה	שקיעת החמה***	צאת הכוכבים
	120 ד'	72 ד' לפני הזריחה							
ו', כ"א במרחשוון	3:57	4:44	5:05	6:02	8:40	11:24	11:54	4:51.2	5:16
ש"ק, כ"ב במרחשוון	3:57	4:44	5:06	6:03	8:40	11:24	11:54	4:50.3	5:15
א', כ"ג במרחשוון	3:58	4:45	5:07	6:04	8:41	11:24	11:54	4:49.5	5:15
ב', כ"ד במרחשוון	3:59	4:46	5:07	6:05	8:41	11:24	11:54	4:48.6	5:14
ג', כ"ה במרחשוון	4:00	4:47	5:08	6:06	8:41	11:24	11:54	4:47.8	5:13
ד', כ"ו במרחשוון	4:00	4:47	5:09	6:07	8:41	11:24	11:54	4:47.0	5:12
ה', כ"ז במרחשוון	4:01	4:48	5:10	6:07	8:42	11:24	11:54	4:46.3	5:12
ו', כ"ח במרחשוון	4:01	4:48	5:10	6:07	8:42	11:24	11:54	4:46.3	5:12

* הזמנים מתייחסים לאזור המרכז. באזור ההרים והעמקים יש שינויים שעשויים להגיע למספר דקות.
 ** לגבי זמן עלות השחר הנהוג בחב"ד קיימות שלוש דעות. הבאנו את הזמנים לפי הדעה המוקדמת ביותר והמאוחרת ביותר, וראוי להחמיר לפי העניין.
 *** זמני השקיעה כאן הם לפי השקיעה הנראית. אולם אדה"י בסידורו (יסדר הכנסת שבת) מכיר בשקיעה האמיתית, המאוחרת ממנה "בכמו ארבע מינוטין" (לשון אדה"י שם. שיעור התלוי במיקום ובעונות השנה).

זמני הדלקת הנרות וצאת השבת

פרשת	ירושלים		תל-אביב		חיפה		באר-שבע	
	צה"ש	הדה"י	צה"ש	הדה"י	צה"ש	הדה"י	צה"ש	הדה"י
חיי-שרה	4:14	5:26	4:28	5:28	4:18	5:26	4:31	5:28
תולדות	4:08	5:21	4:23	5:23	4:13	5:21	4:26	5:24

עורך ראשי: מנחם מענדל ברוד • עורך: נחמיה קפלון • הגהה: יוסף-יצחק אולידורט

מזכיר: מנחם מענדל ברוד • עורך: נחמיה קפלון • הגהה: יוסף-יצחק אולידורט

מזכיר: מנחם מענדל ברוד • עורך: נחמיה קפלון • הגהה: יוסף-יצחק אולידורט

כתובת: ת"ד 14 כפר-חב"ד 72915, טל' 03-9607588, פקס: 03-9606169

אינטרנט: www.chabad.org.il דואר אלקטרוני: chabad@chabad.org

שהנהיגו רבותינו¹³.

גם אז, כשהאחרון בהתחלת התפילה גדל והגיע עד אחרי חצות היום, ובנוסף גם הפך להרגל ולסדר קבוע, שלל זאת הרבי. וכדלהלן:

לאחר החסידים, שהתפלל כפי דרישת תורת החסידות, אבל מרוב הכנות היה מתחיל בקביעות להתפלל בשעה מאוחרת, כתב הרבי¹⁴: "מסיים במכתבו, אשר מפני כמה סיבות מתחיל להתפלל בשבת קרוב לשעה ב' (=2 אחר-הצהריים), ולא טובה בעיני שמועה זו כלל, כי אין לעשות קביעות מהנהגות כמו אלו, ומובן החילוק בין אם מתחיל בשעה מוקדמת ומסיים בשעה מאוחרת¹⁵, או שמתחיל (מ)לכתחילה בשעה ב'. וייתיעץ בזה עם זקני אנ"ש במקומו, אשר יתנו לו הוראות בזה איך לתקן שלא יוצרך לקצר בהכנה הנחוצה לעבודת התפילה ובענייני התפילה עצמה, ובכל אופן¹⁶ לא יתחיל תפילתו אחר חצות".

'רגל ישראל' באמירת קדיש

מנהג רווח (כנראה - בכל העדות) שהאומר קדיש מקפיד לעמוד בגליים צמודות, 'רגל ישראל', כמו בתפילת שמונה-עשרה. וצריך עיון מה המקור לזה. כי לעניין קדושה נזכר הדבר פעמיים בשולחן ערוך הבית-יוסף¹⁷ וכן בשולחן ערוך אדמו"ר הזקן¹⁸. אבל לעניין קדיש לא מצאנו לעת עתה כלל.

ואכן כתב על זה במקור חיים לבעל החו"ר¹⁹: "לומר קדיש דווקא בשיווי רגליים - אין לנו ראייה". ובספר קב הישר²⁰ כתב: "קביילתי מחסיד אחד, שהיה מדקדק כשאמר 'הא שמיה רבא'²¹ לכוון את רגליו להדדי כמו בתפילת שמונה-עשרה²², כי זה אות ומופת שהקב"ה חפץ מאוד בתפילתן של ישראל, כדאיתא במדרש יחזקאל²³".

אמנם בטעם הנהגה זו בשמונה עשרה כתב בבית יוסף²⁴: "נראה שהוא לפי שכיוון שעומד לדבר עם השכינה, צריך לסלק כל מחשבות הגוף מליבו, ולדמות כאילו הוא מלאך משרת. ורבינו הגדול מהר"י אבוהב כתב טעם אחר, שהוא רמז שנסתלק ממנו התנועה לברוח, ולא להשיג שום חפץ מבלעדי ה'".

ולכאורה גם באמירת קדיש נחשב כעומד לפני המלך. ולכן נוהגים לפסוע ג' פסיעות גם בסוף הקדיש. וכלשון הבית יוסף²⁵: "נהגו שאותו שאומר קדיש פוסע לאחוריו שלוש פסיעות לאחר שסיים הקדיש. וכתב בתרומת הדשן סימן י"ג שפוסע מקודם שלוש פסיעות ואחר-כך מתחיל מ'עושה שלום', ומביא ראייה לדבריו". וזאת למרות שאין מקפידים שם בכל הפרטים (כמו להמתין ד' אמות, ולחזור למקומו) כמו בשמונה-עשרה²⁶.

13 ראה קונטרס עץ החיים פכ"ה. אג"ק כ"ק אדמו"ר מהור"י"צ כרד י עמ"ב (שני אלה לגבי הנהגה בישיבות תומכי-תמימים). היום

יוס יז אייר. אג"ק כרד טו עמ"ב תכו - שם מביע הרבי בטחונו **שכל אחד** (מהחסידיים שהרבי עונה שם בעניינם) קורא ק"ש קטנה בזמנה.

האומר ב'היום יום' שיש אומרים - אולי כוונתו להוציא חסידים המתפללים כל התפילה וק"ש בזמנה.

14 אג"ק כרד ו עמ"ב שנד - מכתב מכ"ב אלול תשי"ב (שערי הלי ומנהג שם ס"ע קיב).

15 ראה בעניין זה בס' שערים מצויינים בהלכה לקיצור שו"ע סי' יח ס"ק ג, ובשו"ת יביע אומר ח"ו חא"ח סי' לד אות ד ואילך, ושי"י.

16 היינו - גם אם לא ימצאו עצה לזה. כנראה מכיוון שהפך זאת לקבע, שלל זאת הרבי לנמרי.

17 סי' צה (דיני שמו"ע) ס"ד וסי' קכה (דיני קדושה) ס"ב.

18 סי' צה סו"ס א וסי' קכה סו"ס ג.

19 ר"ס נה. הובא בפסקי תשובות סי' נו הערה 7. ושם כתב "אין לזה מקור, לא בראשונים ולא באחרונים".

20 פרק ג, הובא שם (הערתקתי במדויק מהדפוס שלפני, כי שם נשמטו הרבה תיבות).

21 משמעות דבריו שזה קאי על גל ציבור העונים.

22 כן הביא שם משערי תשובה ריש הסימן בשם הברכי יוסף בשם מהר"י מולכו, שלא לעבור לפני האומר קדיש כמו לפני המתפלל.

23 כנראה הכוונה למה שכתוב בילקוט שמעוני על אתר (יחזקאל, רמז שלז) שכן האריך לרקיע מהלך ת"ק שנה וכן בין כל רקיע לרקיע,

ועד כמניין "ישראל" (תקט"ו), ואדם נכנס לבית-הכנסת ולחש תפילתו והקב"ה מאזין לו.

24 סי' צה (ס"ג) ד"ה וכתב עוד.

25 סו"ס נו.

26 בפסקי תשובות (סו"ס נו) הביא שמפורש במקור חיים הנ"ל (קכג ס"ב) שיש לנהוג בזה רק הש"ך בקדיש שתקבל.

שווין לטובה - עבודת ה' תמידית בכל המצבים

הברכה המיוחדת ששרתה באוהל שרה באה רק לאחר עשייתם

ועבודתם בכוח עצמם באותם דברים • כך אצל כל יהודי:

דווקא אחר היגיעה נמשכת ברכת ה' ש"מורבה על העיקר"

• העיסה והאוהל בעבודת האדם והמשכת ה"בלי גבול", אך

בכל העבודות צריך להיות ה"נר" של פנימיות התורה להאיר

בתמידות • משיחת כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו

מישראל יכול להגיע לדרגה כזו שיהיו כל שנותיו שווין לטובה.

ב. במה מתבטא העניין שכל שנות חיי שרה היו שווין לטובה? - על כך מסופר בסיום חותם הפרשה⁴ ש"כל זמן ששרה קיימת היה נר דולק מערב שבת לערב שבת, וברכה מצויה בעיסה, וענן קשור על האוהל".

"ענן קשור על האוהל":

כיוון שאברהם ושרה לא היו דרים במקום קבוע, אלא היו נודדים ממקום למקום, לכן לא דרו בבית הבנוי מעצים ואבנים, כי אם באוהל, שענינו הוא להיות מחסה משמש וממטר. ונוסף לזה היה גם "ענן קשור על האוהל", שזהו עניין של הגנה נוספת. והיינו, שלכל לראש בנו בעצמם אוהל, שזוהי פעולתו של האדם בעניין ההגנה, ולאחרי כן היתה תוספת הגנה מלמעלה - "ענן קשור על האוהל".

"ברכה מצויה בעיסה":

א. על הפסוק¹ "ויהיו חיי שרה גו' שני חיי שרה", איתא במדרש² - והובא בפירוש רש"י - ש"כולן שווין לטובה".

ובהקדמה - שכיוון שרש"י מביא את דברי המדרש בפירושו על התורה, מובן, שעניין זה שייך לא רק לעולם הדרוש, אלא גם לאלו שלעת-עתה שייכים הם רק ללימוד החומש כפשוטו, וכידוע ההפרש בין פירוש רש"י על התורה לפירוש הרשב"ם, שדברי המדרש שהובאו בפירוש רש"י שייכים הם גם להלימוד על דרך הפשט.

והרי ידועים דברי רבותינו נשיאינו אודות גודל החשיבות וההכרח בלימוד פירוש רש"י על התורה³.

ועניין זה שהתורה מספרת לנו אודות שנות חיי שרה שהיו "כולן שווין לטובה", הוא בבחינת "מעשה אבות סימן לבנים", היינו, שכל אחד

(1) ריש פירשתנו.

(2) ראה גם ב"ר רפני"ח.

(3) ראה סה"ש תרצ"ו ס"ע 197 (נעתק ב"היום יום" כט שבט).

(4) ראה תנחומא לך לך ט. ב"ר פ"מ, ו. רמב"ן לך לך יב, ו.

ועוד.

(5) ב"ר פ"ס, טז. הובא בפרש"י פירשתנו כד, טז.

השחר ואילך, יצא), עד שבע שעות זמניות, והמאחר נקרא 'פושע', אבל יצא ידי חובתו, מפני שזמנה כל היום עד צאת הכוכבים⁴.

תפילת מנחה: זמנה - ממש וחצי שעות זמניות (אם רוצה לצאת לדרך או להתחיל בסעודה גדולה, ואם לאו - עדיף) מתשע וחצי שעות זמניות, ולסיים עד השקיעה, ואם התפלל עד צאת הכוכבים - יצא⁵. **קריאת-שמע של ערבית:** זמנה - החל מצאת הכוכבים (ואם קראה מפלג המנחה ואילך, חוזר וקראה בזמנה ללא ברכותיה, שדינם כתפילת ערבית דלהלן) עד הצות הלילה, ואם עבר ולא קראה - יקראנה עד שיעלה עמוד השחר, ואם היה אנוס אז גנון שיכור או חולה - יקראנה בכרכותיה (חוץ מ'השכיבנו') עד הנץ החמה (וימתין עם קריאת-שמע של שחרית עד אחרי הנץ)⁶.

תפילת ערבית: זמנה - מצאת הכוכבים ועד עלות השחר⁷. ובדיעבד אם התפלל מפלג המנחה, שהוא שעה ורבע זמנית לפני השקיעה, ואילך - יצא ידי חובתו, וכשהציבור מתפלל בשעה זו - יכול להתפלל עמהם אם נוהג כך בעצמו לפעמים, וכשהציבור עלול להתפור - ניתן להתפלל מנחה וערבית יחד (אף שמנחה היתה לאחר פלג וערבית היא לפני צאת הכוכבים)⁸. ובמקרים אלו יש להזכיר לכולם לקרוא קריאת-שמע לאחר צאת הכוכבים (ואם כבר הגיע הזמן - גם לקרוא עמהם בפועל).

בהוראות הרבי

בשיחת י"ט כסלו תשי"א מדבר הרבי על כך, שנדרשת מיהודי עבודה באופן של 'שלום', שעניינו חיבור הפכים. "ועל-דרך-זה בנוגע לעבודה שבלב זו תפילה, שאף-על-פי שתובעים הנהגה על-פי שולחן-ערוך, ועל-פי שולחן ערוך צריכים לדלג חלקים מסויימים בתפילה בשביל להתפלל בציבור... מכל-מקום אומרים הרביים שאין לעשות כן, כ-י-אם להתפלל כל התפילה על הסדר, והתפילה צריכה להיות ככוונה דווקא (כפסקדין הרמב"ם ש"כל תפילה שאינה ככוונה - אינה תפילה")⁹, ובהקדמת העניין ד'יובד ראש'... ובשביל זה כדאי להפסיד תפילה בציבור, ולהפסיד אפילו זמן תפילה, כי העיקר שתהיה התפילה עצמה כדבעי"¹⁰.

וכדבריו בשיחת י"ט כסלו תשי"ט: "זהו הטעם שהנהיגו שהייבים ללמוד קודם התפילה עניין שמביא לידי התבוננות בגדולת הו"י - שאין זה לימוד נוסף במשך היום, אלא לימוד שהוא תנאי המעכב, שלולי זאת לא יכול להיות עניין התפילה"¹¹.

אולם כל זה - אך ורק כשאיחור זמן התפילה הוא במידה ההכרחית כדי להתפלל ככוונה כנדרש, החל מההנהגה הכללית שהנהיגו רבותינו שתפילת שחרית של שבת-קודש רגילה מתחילה בשעה 10, כדי שיסיפיקו כולם ללמוד על-כל-פנים שעה אחת חסידות לפני-כן, וכלה בהכנות של כל אחד ואחד לתפילה במתינות לפי ערכו: לימוד חסידות, מקווה ועוד, ולא יותר מזה¹². ופשיטא שיש לקרוא שלוש פרשיות קריאת-שמע בזמנה, כפי

(4) שם סי' פג ס"ה, ע"פ שו"ע אדה"ז סי' רפו ס"אג, ועיי"ש בבדי השלחן ס"ק כב.

(5) קצות השלחן סי' כו ס"א. והביא שם מסידור אדה"ז, שאין למחות בידי המקילין להתפלל בין השמשות (=הזמן שמהשקיעה ועד צאת הכוכבים). וראה 'התקשרות' גיליון רח עמ' 18 (ע"פ לקו"ד ח"א עמ' 79) שחסידיים נוהגים בד"כ להמתין אחרי השקיעה אם על-ידי כך יוכלו להתפלל בציבור, עיי"ש.

(6) שם סי' כז ס"א וס"ג.

(7) שם ס"ד. וראה שם בבדי השלחן ס"ק יג באריכות.

(8) משנה ברורה סי' רלג ס"ק יא.

(9) הל' תפלה פ"ד הל' טריטו, וראה בעניין זה בהמובא בס' שערי הל' ומנהג או"ח ח"א עמ' קד-קה. קז. וריש עמ' קיא. קיב.

(10) 'תורת מנחה - התנועותיות' (ב) תשי"א ח"א עמ' 134 (ההדגשות שלי). וראה גם באג"ק כרך ד עמ' תעח (שם עונה הרבי בקשר לתפילה שלא בציבור, אבל אינו עונה בעניין זמן התפילה!).

(11) תורת מנחה (כד) תשי"ט ח"א עמ' 265.

(12) ראה גם במאמרי אדמו"ר הזקן הקצרים עמ' שצח: "...אבל אנשים פשוטים... אסור להם לעבור זמן הקבוע בתלמוד...".

תפילה בזמנה / רגל ישרה באמירת קדיש

תפילה בזמנה

מספרים שפעם אחת התווכחו חסיד ומתנגד על "תפילה בזמנה" מול "כוונה בתפילה". שמע את הוויכוח יהודי פשוט והעיר: שניכם אינכם מתפללים בזמן, כי המתנגד אינו מתפלל, והחסיד - תפילתו אינה בזמנה...

הננו מגישים כאן תמצית בעניין החשיבות של קריאת-שמע ותפילה בזמן.

בשולחן-ערוך

קריאת-שמע של שחרית: זמנה - משיראה את חבירו הרגיל עמו קצת בריחוק ד' אמות ויכירונו (והוא בערך שעה זמנית לפני הנץ החמה). זמן מועדף - כ"וותיקין" לפני הנץ החמה, כדי שיתפלל שמונה-עשרה מיד עם הנץ. סוף הזמן - בתום שלוש שעות! זמניות (רביע היום מהנץ עד השקיעה), ואם לא קרא - קוראה בכרכותיה כל שעה רביעית, ואם עברה - קוראה בכרכותיה עד חצות היום.²

תפילת שחרית: זמנה - בשעת הדחק או בדיעבד - מעלות השחר, ולכתחילה - מהנץ החמה, עד ארבע שעות זמניות שהן שלישי היום, ובדיעבד עד חצות היום ותו-לא (מי שנאנס ולא התפלל עד חצות, צריך להמתין עד חצי שעה אחרי חצות ויתפלל מנחה, ואחריה יתפלל שמונה-עשרה כתשלומין לשחרית).³

תפילת מוסף: זמנה - מיד אחרי שהתפלל תפילת שחרית (ובדיעבד שהתפלל מוסף לפני שחרית, מעמוד

(1) ב'ס' הליקוטים - ד"א"ח, צמח צדק' (מילואים לערך 'תפילה', כרך המילואים עמ' תקמו), נתבאר הטעם לזה ע"פ חסידות, כיוון שזמן ק"ש מתחיל מהנץ החמה לשון גילוי אור בחי' ראייה, וממנה נמשך יחול"ע פ' שמע שכנגד ראובן, ואח"כ פ' שניה היא בחי' שמעון להיות נבזה בעיניו נמאס מצד גופו ונפשו הבהמית, ואח"כ פ' ציצית הוא בחי' לוי' לתקשרות וחיבור ע"י התעוררות רחמים על נפשו, ולכן סופו עד ג' שעות הוא גילוי ג' מוחין חב"ד שהן בחי' יה"ו דשם הוי', ולהיות גילוי זה בה' אחרונה הוא שמו"ע, כריעות והשתחוואות ביטול לגמרי בחי' יהודה לשון הודאה וביטול, לכן זמן תפילה הוא עד סוף ד' שעות, והוא ממש עניין מלחמה לה' בעמלק, ויעל כן עיקר שעת הכושר למלחמה הוא בשעת ק"ש ותפילה מטעם הנ"ל עד סוף ד' שעות ביום דווקא", עיי"ש.

(2) קצות השלחן סי' יט ס"א-יב ע"פ שו"ע אדה"ו סי' נח ס"ב-ד וס"י, וחיודשי הצמח צדק ברכות פ"א מ"ב, עיי"ש. והקורא ק"ש אחר ג' שעות הוא "קורא בתורה" בלבד, ולהלכה גם אין לה תשלומין לאומרה אחרי ק"ש הבאה (כשמו"ע), כי כבר עבר "זמן שכיבה" או "זמן קימה" שאמרי הכתוב, והיא בגדר "מעוות לא יוכל לתקון" (שו"ע אדה"ו שם ס"א).

(3) שם סי' כ ס"א, ע"פ שו"ע אדה"ו סי' פט ס"א-ב. וכתב שם בבדי השלחן ט"ד ק, שראוי לו פשוט, שאם התחיל לחש או חזרה לפני חצות רשאי להמשיך בתוך חצי שעה זאת, אבל לא להתחיל את החזרה אחר חצות.

עבודת האבות היתה בכחית מרכבה¹⁶, כמבואר בתניא¹⁶ "שכל אבריהם כולם... לא נעשו מרכבה רק לרצון העליון לכדור כל ימיהם" - הנה נוסף לזה נמשכה גם תוספת ברכה מלמעלה, שזהו עניין המשכת הבלי-גבול. וכאמור לעיל, "מעשה אבות סימן ונתינת-כוח) לבנים", שזהו הכוח שיש לכל אחד מישראל בירושה מאבותינו - ירושה שאין לה הפסק¹⁷, אלא נמשכת בכל דור ודור - שכאשר מתייגע בעבודתו כפי כוחו, הנה לאחרי כן נותן לו הקב"ה תוספת ברכה על העיקר.

וכאמור רז"ל¹⁸ "יגיעת ומצאת", והיינו, שלאחרי שישנו אצלו עניין היגיעה כפי כוחו, אזי "ומצאת", שנעשה אצלו עניין של מציאה שבאה בהיסח הרעת¹⁹, כיוון שנותנים לו מלמעלה הרבה יותר ממה שהתייגע, באין ערוך²⁰.

ג. ויש להוסיף ולבאר הדיוק בג' עניינים הנ"ל דווקא:

ידוע שכללות צרכי ועניני האדם נחלקים לשני סוגים: פנימיים ומקיפים. ישנם עניינים שהאדם לוקח אותם בפנימיות, כמו עניין המזון, ויש עניינים שאי אפשר לקחת אותם בפנימיות, אלא הם עומדים בבחינת מקיף - מקיף הלבוש, או מקיף נעלה יותר, מקיף של בית²¹.

וזהו ב' העניינים של "ברכה מצויה בעיסה", ו"ענן קשור על האוהל":

עיסה - שממנה עושים לחם, שבזה נכלל גם כל דבר מאכל שקרוי לחם, כמו "עבד לחם רב"²² - הוא עניין המזון, בחינת הפנימיות; ואוהל - בחינת המקיף.

ועניינם בעבודה: העבודה שעל-פי טעם ודעת,

כיוון שגדלה מעלת אברהם ושרה בהכנסת אורחים, וכמסופר בפרשה הקודמת⁶ שאברהם שחט ג' פרים כדי שיוכל ליתן לכל אחד משלשת האורחים מן המובחר, ושרה לקחה סולת והכינה עוגות כו' - הרי מובן, שגם העיסה שהכינה שרה מצד עצמה היתה במידה גדולה ביותר. אבל אף-על-פי-כן, הרי זה בהגבלה. ובהוה היתוסף שהיתה "ברכה מצויה בעיסה" - תוספת ברכתו של הקב"ה, שתוספתו מרובה על העיקר⁷.

"נר דולק מערב שבת לערב שבת": הנר שהדליקה שרה מצד עצמה - ככל שתגדל מעלתו, הרי זה עניין שבהגבלה. ובהוה היתוספה ברכה מלמעלה שיהיה "נר דולק מערב שבת לערב שבת", שזהו עניין התמידות ובלי-גבול - שהרי גם בערב שבת שלאחרי זה הדליקה שרה נר שהיה דולק מערב שבת לערב שבת, ואם כן, היה הנר דולק בתמידות; אלא, שמצד מעלת עבודת המטה (שלא יהיה בבחינת "נהמא דכיסופא"⁸) היה זה באופן שבערב שבת שלאחרי זה תהיה פעולת הדלקת הנר על-ידי שרה.

וכללות העניין בזה - שמבלי הבט על גודל מעלת עבודת שרה מצד עצמה,⁹ כמובן ממאמר רז"ל⁹ בנוגע לאבות ש"הטעימן הקב"ה בעולם הזה מעין העולם הבא", והיינו, שכשם שלעתידי לבוא כתיב¹⁰ "את רוח הטומאה אעביר מן הארץ", כמו כן היה אצל האבות, כדאיתא בירושלמי¹¹ "אברהם אבינו עשה יצר הרע טוב, דכתיב¹² ומצאת את לבבו נאמן לפניך", (שזהו עניין נעלה יותר מדוד ש"הרגו בלבבו... לבי¹³ חלל בקרבי"), ועל דרך זה גם בכבלי, כדאיתא במסכת נדרים¹⁴ ש"המליכו הקב"ה... על מאתים וארבעים ושמונה אברים", וכללות

(6) ב"מ פו, ב. הובא בפרש"י וירא יח, ז.
 (7) ב"ר פס"א, ד.
 (8) ראה ירושלמי ערלה פ"א ה"ג. הובא בלקו"ת צו ז, רע"ד. ובכ"מ.
 (9) ב"ב טז, סע"ב ואילך.
 (10) זכרי' יג, ב.
 (11) ברכות פ"ט ה"ה. סוטה פ"ה ה"ה.
 (12) נחמ"י ט, ח.
 (13) תהלים קט, כב.
 (14) לב, ב.

(15) ב"ר פמ"ז, ו. פפ"ב, ו. זח"ג רנו, ב.
 (16) פכ"ג (כח, ב).
 (17) ב"ב קטט, ב.
 (18) מגילה ו, רע"ב.
 (19) סנהדרין צו, א.
 (20) ראה גם תר"מ חכ"ה ע' 148. וש"נ.
 (21) ראה לקו"ת בריכה צח, סע"ב ואילך. ובכ"מ.
 (22) דניאל ה, א. וראה פרש"י ויצא לא, נד. ויקרא ג, יא. אמוד כא, ז.

עבודת החסידות

אהבה ויראה מוכרחת ולא די בהשגה

(אמר אחד: משאלתי שיהיה דיי אף בהשגה בלבד. ואמר כ"ק אדמו"ר): לא, צריך שיהיה אהבה ויראה. (ואמר הנ"ל: כאשר מתבוננים הרי ישנה איזו התעוררות הלב. והשיב [כ"ק הרש"ב]:) אין זה מספיק. צריכה להיות התעוררות אהבה ויראה. ציית לי. אין זה אלא שחושש להתנתק מעצמו. על כך נאמר "וידעת היום", שזהו בכדי שיהיה "והשבות אל לבבך", הרי צריך שיהיה אהבה ויראה. כאשר הייתי אברך צעיר ידעתי, אשר בעת התפילה מתעוררים באהבה לאלוקות, שרוצים רק באלקות ולגשמיות אין אז שייכות כלל. אין זה רק בגלל שעסוקים בעניין נעלה, כי אם מפני שעל-ידי השגה פעלו גם בנפש הבהמית שתרצה באלוקות. עד שלא מבינים כלל כיצד אחר התפילה יכולה להיות שייכות לגשמיות.

ואחר התפילה היה אפשר לשבת ללמוד עשרים שעות, אלא רק מפני שמוכרחים לאכול לצורך קיום גופו, אך מיד לאחר העיסוק בגשמיות, שבים מיד ללימוד.

(המשיך הנ"ל לומר: באמצעות השגה לבד הרי גם עסוקים בינתיים בעניינים נעלים. והשיב:): זהו מה שקוראים חוקר, פילוסוף, "א שווארץ-יאָהר" ... [=ביטוי גנאי], אך זהו כלום. צריך שתהיה אהבה ויראה, ולא בשמים היא, אפשר להגיע לאהבה ויראה. שהרי אדם אינו בהמה, והרי אף בהמה נמשכת לדבר האהוב עליה מצד טבעה, וכן האדם נמשך בטבעו לדבר האהוב עליו. אלא שבהמה אוהבת דברים מגושמים, ואדם אוהב דבר מתוק. אך כאשר יתבונן שאין זה טוב [באמת] ורק האלוקות הוא טוב, ממילא לא ירצה בגשם אלא ירצה רק באלוקות.

(תרגום מספר השיחות 'תורת שלום' עמ' 232-233)

עבודה באופן העסק בלימוד הנגלה

חסידים של פעם היו עוסקים בחסידות ובעבודה, כפי שאדם עוסק בלימוד הנגלה. היום לומד גמרא, ומחר לומד את ההלכה בחושן משפט. כך היה אצל החסידים הזקנים: ביום זה, ההתבוננות היא בהפלאות ורוממות האין סוף. היום, ההתבוננות היא בעולמות האין סוף שלפני הצמצום. היום, ההתבוננות היא באורות הבאים בדרך אור ישר, ובפעם אחרת ההתבוננות היא, באורות הבאים בדרך אור חוזר, ופעם ההתבוננות היא כ"ויגבה לבו בדרכי ה'".

אך כעת, גם כאשר נמצא מישוהו שעושה דבר מה, האם זו היא עבודה? - אין זו יותר מדמיון. היום מחליט הוא לעצמו שביום זה, מפני סיבות שונות, אינו שייך לעבודת התפילה. משמעות הדבר היא, שלפי דעתו אפילו ברמיון גם אינו שייך. נמצא שהתבוננות בעניין זה גופא, היא כבר מוסר נאה...

(תרגום מספר השיחות תרפ"ח-תרצ"א. תרצ"א עמ' 255)

התמסרות לעבודה

כבר הגיעה העת שיתמסרו לעבודת החסידות. אצלי ודאי וברור, שמי שיתמסרו לעבודה על-פי החסידות - יצליחו.

(תרגום ספר השיחות תש"ו-השי"ת. תש"ו עמ' 8)

"בכל לבבך ובכל נפשך"²³ - היא בחינת הפנימיות, והעבודה שלמעלה מטעם ודעת, "בכל מאדך"²³ - היא בחינת המקיף, שהרי העבודה "בכל מאדך" ענינה שהאדם יוצא מהציור שלו, שזהו ש"מאד" אותיות "אדם", אבל בצירוף אחר²⁴, כי, כדי לבוא לבחינת "מאד" צריך לצאת מציור "אדם", וזהו ענין המקיף. והנה, כללות העבודה בב' הבחינות פנימי

ואפילה ומתיירא מן הקוצים ומן הפחתים (גומות) כו' ואינו יודע באיזה דרך מהלך, נודמנה לו אבוקה של אור כו' כיוון שעלה עמוד השחר כו' - שענין החושך שלא רואים היכן נמצאים היינו שיכולים להחליף טוב לרע או רע לטוב, מתוק למר ומר למתוק וכו', ולכן, נוסף על העבודה ד"עיסה" ו"אוהל" (פנימי ומקיף), צריכה להיות גם העבודה של "נר דולק" - להאיר על-ידי המאור שבתורה, וזהו פנימיות

לאחרי שישנו אצלו עניין היגיעה כפי כוחו אזי "ומצאת",

שנעשה אצלו עניין של מציאה שבאה בהיסח הדעת,

כיוון שנותנים לו מלמעלה הרבה יותר ממה שהתייגע

ומקיף היא מצד האדם; ולאחרי שהאדם מתייגע בזה כפי כוחו, אזי נותנים לו מלמעלה תוספת ברכה, בכרכתו של הקב"ה שתוספתו מרובה על העיקר, בבחינת בלי גבול - שזהו העניין ש"ברכה מצויה בעיסה" ו"ענן קשור על האוהל".

ד. וביאור עניין הג' - "נר דולק מערב שבת לערב שבת" (בקצרה על כל פנים, מפני קוצר הזמן):

ענינו של נר - שאינו פועל דבר חדש, שהרי כל הדברים שנמצאים בחדר בשעה שמדליקים בו נר, היו בו גם לפני שהדליקו את הנר, אלא החילוק הוא, שלפני הדלקת הנר שרר חושך ולא ראו מאומה, ועל-ידי הדלקת הנר נעשה אור, ורואים כל דבר בכיורו.

וכמו כן בעבודה - כדאייתא בגמרא²⁵ והובא בקונטרס עין החיים²⁶ בפירוש הכתוב²⁷ "כי נר מצוה ותורה אור", "תלה הכתוב את המצוה בנר ואת התורה באור וכו', משל לאדם שהיה מהלך באישון לילה

התורה²⁸, שמאירה לו בכל ענייניו. וכמו עניין "נר דולק" כפשוטו, נר שבת, שענינו הוא בשביל שלום בית²⁹, היפך המחלוקת והפירוד, היינו, שלולי האור שעל-ידי הנר דולק יכול להיות אצלו עניין של מחלוקת ופירוד - שבנוגע לעניינים מסוימים הרי הוא מודה שהם שייכים לאלקות, אבל בנוגע לעניינים אחרים חושב שהם שייכים אליו ויכול לעשות כרצונו, וכדי שלא יהיה פירוד בענייניו צריכה להיות העבודה ד"נר דולק".

ובאותיות פשוטות: יהודי יכול ללמוד תורה ולקיים מצוות בהידור כל ימיו, אבל, ללא אור, וללא חיות להתלהבות, ולכן, מוכרחת להיות העבודה של "נר דולק", שיהיה אור וחיות בעבודת התורה והמצוות, ועניין זה נעשה על-ידי המאור שבתורה, וזהו פנימיות התורה.

וצריך להיות "נר דולק מערב שבת לערב שבת", היינו, שענין "נר דולק" צריך להיות בתמידות, כך, שבכל מדרגה שמגיע אליה צריך לפעול בה תוספת אור³⁰, ועניין זה פועל לא רק בעבודת "מי

(23) ואתחנן ו, ה.
 (24) ראה זח"ג רמו, ב. ב'ר פ"ח, ה ובפרש"י. תו"מ ח"ב ע' 202. וש"נ.
 (25) סוטה כא, א.
 (26) בתחלתו.
 (27) משלי ו, כג.
 (28) ראה פתיחת דאי"כ ב ובפי' יפה ענף שם. ירושלמי חגיגה פ"א ה"ז ובפי' קה"ע שם. המשך תער"ב ח"ג ע' א'שכב. סה"מ תרפ"ט ע' 176. וש"נ.
 (29) ראה שבת כג, ב.
 (30) חסר קצת (המור"ל).

פנינים מ'תורת שלום'

דבר ה' בפיו

(כאשר הסביר אדמו"ר במאמר איך שכל דבר גשמי הוא אלוקות, הורה על הדגים שבצלחת ואמר):
מה חושבים אתם, שזה דג? אין זה דג אלא דבר ה' העומד בו בתמידות ומכריחו. הוא אומר לו כל העת:
"אתה תהיה דג", ובדיבורו הוא מכריחו להיות דג.
(והצביע על ידו הקדושה, ואמר): חשבתם שזוהי יד? אין זו יד. חשבתם שאני מדבר? זה לא אני מדבר -
"הרחב פיך ואמלאהו" - אני צריך רק לפתוח את הפה.

(שמחת תורה תרנ"ב, ספר השיחות 'תורת שלום', עמ' 3 - תרגום מאידיש)

לבחור בתפקיד השמש

(אחד השומעים ביקש שיעשה הפסקה בדיבור, שלא יזיק לבריאותו, והשיב):
גם אתה אינך יודע מה טוב לי, ודאי שרצוני בבריאות - ובאמת עלי לא אכפת כלל, וגם עתה איני דואג
לעצמי, אני כבר 'אעבור' את העולם, וזכות אבות תודה לא-ל יש לי - אך אני חפץ בבריאות למען העולם,
כי העולם נזקק לי.
האמינו לי שגם אני יכולתי לעסוק במסחר ככל האנשים - אך ראיתי שאין לזה שייכות אלי, וגם ראיתי
בכך השגחה פרטית. באמת, אין זה כמו שאומרים ומכנים אותי וכותבים עלי שם הקדוש - זאת לא, שהרי
נבואה אין בימינו ורוח-הקודש גם כן אין. אלא בחרתי במלאכתי להיות שמש 'המתדפק בחלונות' לקרוא
לכוא לבית הכנסת, והרי זו גם-כן מלאכה.
(פורים תר"ס, ספר השיחות 'תורת שלום', עמ' 7 - תרגום מאידיש)

להרגיש עצמות אין-סוף על-ידי החסידות

כללות עניין חב"ד הוא פנימיות דווקא. הפנימיות 'תובעת' דווקא להבין בהשגה, גם בעניינים הגבוהים
הרוחניים והאלוקיים, שלית מחשבה תפיסא בהון כלל' - גם הם יכולים להיות בבחינת השגה ממש.
הגם שקשה הדבר להיאמר, כי יש כאלה שלא יאמינו, ויש מי שיחשבו שזה דוגמת ההנהגה של צדיקי
פולין, ובאמת אין זה כך, אך כל אחד יחשוב מה שירצה. האמת היא: כאשר אני יושב סגור בחדרי ולומד
איזה דרוש בדברי-אלוקים-חיים, הנני מרגיש עצמות אין-סוף ממש. יש לי הכרה בעצמות אין סוף באותה
שעה, שהנני מצייר לעצמי בחינת אין-סוף. הגם שאי-אפשר לומר ציור באין-סוף, כדכתיב "ואל מי תרמינו
ואשווה גו'", מכל-מקום כו'.
הרי באמת לא זקוקים לי לצורך אמונה, אלא עבור השגה, להרגיש את עצמות האור - לכן מרגיש אני.
למרות שידוע אני את אופן שפלתי העצמי, ואיני חפץ להתנשא ולהתגאות חס ושלום, וחושבני שאף אדם
לא יחשוב עלי כך - אלא שזוהי פעולת החסידות, שתהיה השגה בכל העניינים הנעלים ביותר.
הגם שכתוב בספרים, שיש עניינים גבוהים אשר בלתי אפשרי שיורגשו בהשגה, כמו מציאות הבורא,
שזהו רק בדרך אמונה; הנה גם בכך פועלת החסידות שתהיה בבחינת השגה. לכן הנני אומר זאת לפני כל
עם ועדה, כי זוהי פעולת החסידות באמת.

(י"ט כסלו תרס"ג, ספר השיחות 'תורת שלום', עמ' 24-25 - תרגום מאידיש)

בתורת החסידות, וכפי שכתוב כ"ק אדמו"ר
מהורש"ב נ"ע במכתבו הידוע לי"ט כסלו³²: "והיא
היא תורת הבעש"ט",
והרי על-ידי הפצת מעיינות תורת הבעש"ט אזי
אתי מר³³, במהרה בימינו.

(התוועדות פרשת חיי שרה ה'תש"כ. 'תורת מנחם
- התוועדות' ה'תש"כ חלק א' (כו) ע' 146 (150)

32) אג"ק שלו ח"א ע' רנט. וש"נ (נעתק ב"היום יום"
בתחילתו).

33) ראה אגה"ק הבעש"ט - כש"ט בתחלתו. ובכ"מ.

שטרה בערב שבת", אלא גם בענין "יאכל בשבת"³¹.

ה. וכל זה צריך להיות באופן ש"כולן שוין
לטובה":

בכל השנים ובכל הזמנים, הן כאשר טוב
בגשמיות והעבודה היא בנקל, והן כאשר העבודה
היא בקושי - צריך להיות "כולן שוין לטובה" בכל
ג' העניינים הנ"ל: "ברכה מצויה בעיסה", "ענן
קשור על האוהל", ו"נר דולק מערב שבת לערב
שבת",

שזהו עניין פנימיות התורה כפי שנתבארה

(31) ע"ז ג, סע"א.

מינוי ל'התקשרות'

אפשר לקבל את גיליון 'התקשרות'

ישירות הביתה באמצעות הדואר

מינוי לשנה: 177 ש"ח (ב-4 תשלומים)

מינוי לחצי שנה: 88 ש"ח (ב-2 תשלומים)

את השם, הכתובת והתשלום יש להעביר לפי הכתובת:

'התקשרות', מחלקת המנויים, ת"ד 14 כפר-חב"ד 72915.

כמו-כן אפשר להירשם בטלפון ולשלם בכרטיס אשראי, בטל' 03-9607588, שלוחה 130

נבואה גלויה ממש

כ"ק הרש"ב חזה בזמנו את המצב היום!

...רואים דבר נפלא, שאין שמים לב אודותיו. שלפני למעלה משמונים שנה חזה בעל יום ההולדת ברוח קודשו את המעמד והמצב דימינו אלו - נבואה גלויה ממש:

בשיחה הנ"ל מבאר בעל יום ההולדת שלפני הגאולה יהיו שתי דרגות - דורות - של מחרפים: דרגה ראשונה (דור הראשון) - "אשר חרפו אויבך ה'", אלו שמנגדים להקב"ה, לתורתו ומצוותיו, ודרגה שנייה (דור השני) - "אשר חרפו עקבות משיחך", יהודים שבכלל הם "מאמינים בה" ובתורתו, ועד שיש ביניהם "פיינע בני תורה" [=בני תורה טובים], ואף-על-פי-כן, חלשים הם באמונת הגאולה, ועד כדי כך ש"חרפו עקבות משיחך", היינו, שמחרפים ומלעיגים מעניין זה!

והרי זה פלא גדול ביותר: מי היה יכול לתאר לעצמו לפני שמונים שנה שתקום "ברייה משונה" כזו: יהודי ש"מאמין בה" ובתורתו, ואף-על-פי-כן לועג ומחרף "עקבות משיחך"...

אמנם, בימינו אלו - קם הדבר והיה לעובדה מציאותית: ישנם יהודים שומרי תורה ומצוות "אשר חרפו עקבות משיחך": כאשר יהודי אומר שנמצאים אנו בזמן ד"עקבות משיחך", "הנה זה עומד אחר כתלנו" - אינם יכולים לסבול זאת, ועד שהם מחרפים ולועגים מזה! ולא עוד אלא שמחנכים ילדי-ישראל ברוח זו - לחרף "עקבות משיחך", רחמנא ליצלן!

וכאשר שואלים אותם, הייתכן? הרי האמונה בביאת המשיח היא מעיקרי הדת! - יש להם תשובה מן המוכן: בוודאי מאמינים הם בביאת המשיח [איך ייתכן אחרת, הם הרי יהודים דתיים שאומרים "אני מאמין בו" בביאת המשיח], אבל לפי דעתם, אין זה עדיין הזמן ד"עקבות משיחך", יש להמתין שנים רבות (רחמנא ליצלן) עד שתבוא הגאולה...

בוודאי - אומרים הם - שסוף סוף, ברבות הימים, תבוא הגאולה; אבל עכשיו אין מה למהר... ובוודאי שאין לדרוש מהקב"ה להוציא את בני-ישראל מהגלות, צריכים לשבת ולחכות, ובינתיים - "זאלן אידן שטעקן אין גלות" [=שיישארו היהודים תקועים בגלות] רחמנא ליצלן! ומה צריכים לעשות - לרקוד לפני הגוי!

וגם טענה זו מלבישים הם באיצטלא של "יראת שמים": מכיוון שלפני כמה מאות שנים היו יהודים שהוכרחו לרקוד - בלבוש "עור דוב" - לפני הגוי... הרי זו "הוכחה ברורה" שכך צריכה להיות הנהגה של יהודים!... ולכן, ממשיכים לטעון, כאשר מבקשים, ובפרט כאשר דורשים, מהקב"ה שתבוא הגאולה מיד, "משיח נאו" - הרי זה בניגוד לדרך שבח נהגו יהודים בדורות שלפנינו "לרקוד לפני הגוי"!

וכאמור, לפני שמונים שנה לא היו יכולים לשער שיהיה מצב ד"אשר חרפו עקבות משיחך" עליידי יהודים שומרי תורה ומצוות, ואם כן, העובדה שבימינו אלו רואים זאת במוחש - מהווה הוכחה נוספת שדרונו זה הוא אכן הדור השני שאודותיו מדובר בשיחה הנ"ל, דור האחרון ממש שאז צריכים לעבור גם את הענין ד"אשר חרפו עקבות משיחך"!

(משיחת ש"פ חיי-שרה, כ"ב במרחשוון ה'תשמ"ה, התוועדות תשמ"ה כרך א' עמ' 671-673)

"ימים" - היינו לכושי המצוות. קיום מצווה יוצר לכוש לנשמה, ולבוש זה מאפשר לה ליהנות מזיו השכינה בגן-עדן.

"בא בימים" - לא היה חסר לו אפילו לכוש אחד. והנה, פירוש הוזהר קשור בפירוש הפשוט של מילת "ימים", שכן לכל יום יש לכושים השייכים לאותו יום, וכדי להשיג לכושים אלה צריך שיום זה יהיה 'ממולא' במצוות. ויש לומר, שטמעם זה הוזהר הבעל-שם-טוב ש"לא יניח שום יום מעשיית מצווה" (צוואת הריב"ש סימן א). שהרי גם אם יוכל להשלים למחרת מה שהחסיר היום, באופן שלא יחסר מהמספר הכולל של המצוות, בכל-זאת, מכיוון שחסר לו יום אחד, חסר לו הלכוש השייך ליום זה.

(לקוטי שיחות כרך לב, עמ' 12)

וילך אל ארם נהריים וכל טוב אדונו בידו (כד, י)

יש ללמוד משליחות זו, שהיא השליחות הראשונה שעליה מסופר בתורה, לגבי עבודתו של יהודי, שנשלח לעולם הזה כדי לעשות ממנו 'דירה' להקב"ה.

המטרה - שליחות זו היתה קשורה בנישואין, שתכליתן הולדת ילדים. אף שליחותו של יהודי היא לפעול 'הולדה' רוחנית, לעשות עוד יהודי.

המקום - יהודי צריך ללכת אפילו ל'חרן', הרמוזו לחרון אף של מקום בעולם, כדי למצוא שם יהודי ולקרבו לתורה.

האמצעים - הקב"ה מעניק ליהודי "כל טוב", כדי שיוכל למלא את שליחותו על הצד היותר טוב.

(ספר השיחות תשמ"ח כרך א, עמ' 88)

ואמרה שתה וגם גמליך אשקה, אותה הוכחת לעבדך ליצחק (כד, יד)

מדוע בחן אליעזר את רבקה דווקא בדבר הזה?

כי ההבדל העיקרי בין קדושה לקליפה הוא בעניין ההשפעה. הקדושה משפיעה תמיד לזולת, להוות ולהחיות את העולם מאין ליש; ואילו הקליפה רוצה אך ורק לקבל לעצמה.

כשאמרה רבקה מעצמה "וגם גמליך אשקה", ראה בזה אליעזר סימן שהיא שייכת לקדושה וראויה להידבק בזרעו של אברהם.

(סדור עם דא"ח צב, ב)

ואבא היום אל העין (כד, מב)

יפה שיחתן של עבדי אבות...מתורתן של בני (רש"י)

עבד - רומז לבעל עסק. אצל בעל עסק ענייני העולם מורגשים כמציאות בפני עצמם, וכאשר הוא עוסק בהם לשם שמים, הוא פועל שינוי בתחתון שאין למטה ממנו.

בן - רומז ליושב אוהל. כאשר יושב אוהל עוסק בענייני העולם, אין זה בבחינת תחתון שאין למטה ממנו, שהרי עסק זה הוא מלכתחילה אך ורק לשם תורה.

לכן יפה עבודת ה'עבד' מעבודת ה'בן', שכן כוונת הבריאה היא, שגם ענייני העולם אשר נרגשים למציאות בפני עצמם יהיו 'דירה' לו יתברך.

(לקוטי שיחות כרך כ, עמ' 334)

פרשת חיי-שרה

פרשת חיי-שרה

פרשתנו, המדברת על מותה של שרה, נקראת בשם "חיי שרה".
יש לבאר זאת על-פי מאמר רז"ל (תענית ה, ב) "יעקב אבינו לא מת... מה זרעו בחיים, אף הוא בחיים".
חיים אמיתיים הם חיי נצח. מתי ניכר אפוא שחיי יעקב היו אמיתיים? כאשר רואים את המשכם גם לאחר מותו, בהיות "זרעו בחיים" - חיי זרעו שווים לחייו.
אף השפעתה הרוחנית של שרה הוסיפה להתקיים לאחר מותה, ואז התגלה שחיייה היו אמיתיים. שהרי יצחק לקח לו אשה שהיתה דומה לאמו בצדקתה, עד ששלושה ניסים שאירעו אצל שרה חזרו והופיעו אצל רבקה: נר דלוק מערב שבת לערב שבת, ברכה בעיסה וענן על האוהל (רש"י פרשתנו כד, טז).
(לקוטי שיחות כרך טו עמ' 145)

ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים (כג,א)

בת מאה כבת עשרים... ובת עשרים כבת שבע (רש"י)

מאה - גיל זה מסמל גמר ושלמות העבודה, 'בירור' וזיכוך עשר כוחות הנפש, כפי שכל אחד ואחד מהם כלול מעשר.
עשרים - מסמל את ראשית העבודה. בגיל זה מגיע האדם לבגרות מלאה, שכן יש בידו חמש שנים של מקרא, חמש שנים של משנה וחמש שנים של גמרא (ראה אבות ה, כב).
שבע - רומז לתכלית הביטול, קבלת עול מוחלטת, כילד זה שאין לו דעה משלו והוא כפוף למרות ההורים והמחנכים.
מה יעשה אדם כדי להגיע לשלמות העבודה ("מאה")? יתנהג בתחילת העבודה ("עשרים") כביטול ובקבלת עול ("שבע"). לא ילך בדרכים חדשות, אלא ימלא בנאמנות את ההוראות שקיבל מרבו.

(ליקוטי שיחות כרך ב, עמ' 462)

ואחרי כן קבר אברהם את שרה אשתו אל מערת שדה המכפלה (כג,יט)

בני ישמעאל טוענים שמערת המכפלה שייכת להם, בהיותם צאצאיו של אברהם. כמה תשובות בדבר:
א) לישמעאל לא היתה זכות ירושה, שהרי הוא בן השפחה ואין בן השפחה יורש.
ב) לישמעאל אין כל קשר לשרה אמנו, וממילא אין לו קשר למערה שנקנתה בעבור קבורתה.
ג) רובם המכריע של הערבים הגרים בארץ-ישראל ובשכנותה אינם צאצאי ישמעאל (אכן עזרא בראשית כז, א בסופו).

(לקוטי שיחות כרך טו, עמ' 153)

ואברהם זקן בא בימים (כד,א)

הזהיר מפרש ("ח"א רכד, א):

תארי כבוד

ותארים אצל חסידים

האם התארים הניתנים להקב"ה באים לתאר את מעלותיו או רק לשלול את העדר המעלות? • כיצד מלמד הרמב"ם הלכה על-ידי שינוי בתארים? • מרא דאתרא אינו תואר בלבד • תואר אמיתי לכל יהודי ותארים מוגזמים למי שאינם בחיים • מדוע לא נכתב "זי"ע" על רשב"י ומדוע מיעטו חסידים בכוונה בהוספת תוארי כבוד?

פרק שלושה עשר נאספו ביאורי הרבי לרברי הרמב"ם שבהם הרמב"ם מצמיד תואר לאחד האישים המוזכרים בדבריו. לדוגמה: כשמזכיר את אחד משלושת האבות ובמקום "אבינו" מזכיר "הצדיק", הרי שבהלכות שבין אדם לחבירו כוונת הרמב"ם להדגיש את שיטתו בהלכות דעות, כי התואר "צדיק" חל על כל מי שנוהג כהלכה על-פי שורת הדין, ואין זו הלכה של מידת חסידות. שכן הנהגה המזוכרת בהקשר זה חלה על כל אחד ואחד.

לעומת זאת בהלכות שבין אדם למקום, כאשר משנה הרמב"ם את הנאמר במקור "משה הצדיק" וכותב "משה רבינו", שם כוונתו להשמיענו ההיפך ושהתואר "צדיק" בין אדם למקום אינו שייך לכל אחד ואחד, ואילו התואר "רבינו" מלמדנו, כי הלכה זו חלה על כל אחד ואחד - ולא רק למי שהוא "צדיק".

בעשרת ימי תשובה תש"ט שיגר הרבי כרטיס ברכת שנה טובה אל הרב ר' שניאור זלמן שניאורסון, מי שהקים מוסדות חינוך לילדי-ישראל בצרפת. בשולי המכתב ('אגרות קודש' כרך ג' עמ' ג-ד) הוסיף:

שכח ידיעתנו באלקות הוא בשלילה - ידועה מחלוקת חוקרי ישראל (וגם חוקרי אמונת-העולם) בזה, אם תוארי השם-יתברך הם שליליים או גם חיוביים, ופס[ד] [ד]ין] תורת חב"ד ששניהם יש להם מקום ועוד בה שלישייה שלילה מוחלטת... הרבי מציין לרשימת מקומות בחסידות שבהם נידון העניין:

ויעוין בזה 'לקוטי תורה' ביאור לדיבור המתחיל פקודי, דיבור המתחיל לך לך תרס"ו, תקעו עת"ר, פנים בפנים תרצ"ג, ועוד. וכל זה רק בנוגע למחשבה, אבל נתפס איהו ברעותא דליבא - ראה דיבור המתחיל לך הנ"ל.

תארים אצל הרמב"ם

בספר 'כללי רמב"ם' (קה"ת תנש"א, תשנ"ב)

התואר 'רבי'

כמה פעמים הסביר הרבי את הפירוש בתואר

השיב על-כך:

יש לומר על-פי ביאור הראגוצ'ובי (בחוקותי כו ס"ק מב) דביצחק אין שייך זכירה כו' הרי דוקא לרשב"י נאמר בפירוש דמגין יותר מבחייו, ואמר שפוסט כו' עד כו'.

"בעל השמועה עומד כנגדו" של כל חסיד!

בהזדמנות (תורת מנחם' כרך י' עמ' 250), כאשר שוחח הרבי על פרטים מסויימים המופיעים בדף-השער של ספר התניא, וציין את מהדורת תר"ס שבהוצאת ישיבת "תומכי תמימים", התייחס למגיה שהגיה על-פי הוראת כ"ק אדמו"ר מהרש"ב נ"ע, "הוגה היטב בתוצאה חדשה ומתקנת כו" - בהשתדלותו של השו"ב ר' אשר גראצמאן מניקאלאיעב. אגב זה סיפר הרבי אודותו:

היו קוראים לו אשר השוחט ("אשר דער שוחט") ללא הקדמת "ר".

גם בש"פ יוצא תשי"ט (תורת מנחם כרך כד עמ' 230) הוזכר החסיד ר' מיכעלע אפאצקער, מגדולי החסידים שהיה עוד אצל אדמו"ר הזקן, וסיפור כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ אודותיו. הרבי התבטא: "אינני זוכר בדיוק איך סיפר כ"ק מו"ח אדמו"ר אם אמר ר' מיכעלע, או בלא ר".

הסבר מעניין העניק הרבי למנהגם של חסידים שלא להרבות בתארי כבוד (ואדרבה: חסיד גדול יותר זכה לפחות תוארים). בש"פ יוצא, י"א בכסלו תשמ"ג (תורת מנחם' תשמ"ג כרך א' עמ' 543), הסביר בקשר לאזכור שמו של אחד מגדולי החסידים [רב ולמדן גדול וכו'], ועד שהוא מהיחידים שקיבלו סמיכה מאדמו"ר המהר"ש וברכה מיוחדת מאדמו"ר הצמח צדק, הרב דוד צבי חן, רבה של העיר צ'רניגוב:

והנה החסידים כשהיו מזכירים את שמו היו עושים זאת ללא כל תואר - אפילו לא ר' דוד (צבי) הירש, כי אם [=מזכירים את שמו] "דוד הירש" בלבד, ויתרה מזו: (אפילו לא "דוד הירש", אלא) "דוד הירשל"!

התייגתי למצוא מהו המקור בהלכה להנהגה זו עד שמצאתי ("יגעתי ומצאתי") שהדבר מפורש בגמרא: מבואר בגמרא (שבת נו,א) שאוריה החתי מורד במלכות היה, מכיוון שבעומדו לפני דוד המלך קרא ליואב בתואר של כבוד ("אדוני יואב").

אצל חסידים ניצבת חקוקה תמיד לנגד עיניהם צורתו וקלסתר פניו של הרבי, על-פי הוראת חז"ל שנדרש מיהודי לראות כאילו בעל השמועה עומד כנגדו (בשעה שחוזר הוא על תורת רבו), מובן שכאשר תורתו של רבו חקוקה תמיד, אזי ניצבת חקוקה תמיד לנגד עיניהם צורתו של הרבי!

ובשעה שהרבי בעצמו עומד לפניו - כיצד יכולים הם לקרוא למישהו אחר בתואר מסויים ("ר' דוד הירש, וכיוצא בזה), ולכן הסתפקו בקריאת שמו בלבד.

וראה עוד בהתוועדויות תש"נ חלק ד עמ' 146, בשולי הגיליון להערה 3, על שנהגו לקרות את אבי כ"ק אדמו"ר בשמו הראשון בלבד, עם היותו רב ומורה הוראה בישראל, ומגדולי החסידים וכו'.

רבי' שבו כונו אדמו"רי חב"ד. כך, לדוגמה, בהתוועדות י"ט כסלו תשי"ד (תורת מנחם' כרך יו"ד עמ' 228):

שכל רבי נקרא "ממלא מקום" של הרבי שלפניו - ואין מקרא יוצא מידי פשוטו, שהוא ממלא את כל ה"מקום" - מקום רוחני, שהוא עניין המעלה וההשגה וההבנה (כמו שמבואר ברמב"ם - הלכות יסודי התורה פרק ב' הלכה ו'. מורה נבוכים חלק א' פרק ת. ועיין באריכות בספר החקירה להצמח צדק עד, סוף עמוד ב ואילך) - של קודמו. כך היה אצל אדמו"ר האמצעי לאחר רבינו הזקן, אצל הצמח צדק לאחר אדמו"ר האמצעי, וכן הלאה, עד לכ"ק מור"חמי אדמו"ר.

התואר "הרב" שייך לאדמו"ר הזקן כפי שנתפשט בתפוצות ישראל - התבטא הרבי בהזדמנות מסויימת.

כיצד מתאים הביטוי 'נשיא הדור'?

הביטוי "נשיא דורנו" מדוייק, וזאת, הסביר הרבי בשיחת מוצאי שבת יו"ד שבט תשל"ל (נשיא וחסיד עמ' 21 ואילך), למרות שלכאורה היה עניינו [=של כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ] נשיא חב"ד ובעניינים הקשורים לחב"ד: אך הרי ראו בפועל שמהרגע הראשון שנטל את הנשיאות, מצב היהדות - במדינה שבה היה אז רוב מניין ורוב בניין עמ"ישראל, הן בכמות והן באיכות - היה תלוי בעניינים שנטל על עצמו ברגע הראשון לעסוק בהם, ולעסוק במסירות נפש.

בעניין זה מציין הרבי בדרך כלל למוכא בספר קהלת יעקב (מערכת רבי) שנשיא הוא ראשי-תיבות ניצוצו של יעקב אבינו, וכן לדברי רש"י בפרשת חוקת (כא, כא) "שנשיא הדור הוא ככל הדור, כי הנשיא הוא הכול" וראה נשיא וחסיד מעמ' 20 ואילך בארוכה.

תוארי כבוד לצדיקים, גאונים ורבנים

פעם התבטא הרבי בקשר למה שהתבטאו על

הגאון רבי יוסף רוזין, בעל צפנת פענח, בתואר "גאון הדורות" (מקדש מלך כרך ב' עמ' 369):

התואר "גאון" במקורו שייך לגאונים שהיו בקיאים בשישים מסכתות הש"ס, ואם ישנם הראויים לתואר זה - על-אחת-כמה-זכמה זכאי הראגוצ'ובי בצדק לתואר האמור!

נשים לב לאחת הפניות שבהן פתח הרבי את מכתביו לגאון הרגוצ'ובי ('אגרות קודש' כרך כא עמ' א):

כבוד הרב [הגאון] [סיני] ועוקר [הרים] טובינא דחכימי [=טוב שבחכמים] חריף ומקשה תל תלפיות איש האשכולות וכו' וכו' מו[רינו] הרב [ר' יוסף] ראזין שליט"א.

במקום אחר ניתן לעקוב אחר פתיחת הרבי במכתביו לגדולי הרבנים לשושלת משפחת אבוהצירה זצ"ל:

שלמא רבא להאי גברא רבה עמוד התורה בוצינא דנהורא חד מבני עליה מראשו ומעלה עטרת זהב גדולה הרב החסיד וותיק וחסיד נבון ומשכיל חכם ובקי וכו' וכו' כשבת תחכמוני מורינו הרב ר' ישראל שליט"א אביחצירא, לפנים רב ראשי לקהילת קודש ארפוד ואפייה ועתה בארעא דישאל תבנה ותכונן (ממלכת התורה עמ' 203).

במכתב אחר (שם עמ' 204) נוספו התארים: איש חי רב פעלים בר אוריין ובר אבהן ומרא דעובדין טבין בנן-של-קדושים וכו' כבוד הדרת גאונו.

ובין שורת התארים לבנו הרה"צ רבי מאיר, מופיעות גם המילים האלה:

יושב על מדין, איש חי רב פעלים, מנהל עדתו במישרים, מאיר ומוהיר, עפ"י ואינבי שפיר, בן של קדושים וכו' מוהר"ר מאיר שליט"א.

בשנת תשמ"ב (ראה ספר 'עבודת הקודש' עמ' יח) שלח הגאון החסיד רבי יעקב לנדא ז"ל לרבי חבילת תשובות שזכה לקבל מהגאון הרגוצ'ובי. הרבי מסר את החבילה לרב שלום דובער שי' לוי, עורך קובץ יגדיל תורה, והורה לו לפרסם את התשובות, תוך ציון מקורם והבעת תודה ("תשוואת-חן שנתן להוציאם-לאור כו").

הרב לוי עשה כמצוות הרבי, אך כשהוכנסו עלי ההגהה לרבי לא הסתפק הרבי בכך וציין:

עיין אודותו, התוארים בסוף-ספר טהרת המים (טעלושקין) - על-כל-פנים מוכרח הנ"ל, הפוסק בבית אדמו"ר (מהרש"ב) ברוסטוב וכו' - עתה הרב ראשי (דבני ברק, ותשואת - חן) תשואת-חן שנתנם על-מנת להוציאם-לאור. וכך תיקן, כמובן, הרב לוי.

פעם אחת שמע הרבי את אחד ממזכיריו מכריז את שמו הפרטי של אחד מרביני אנ"ש, הרבי הגיב ברצינות: "הרי הוא רב....".

בהתוועדות י"ג תמוז תשי"ט ('תורת מנחם' כרך כו' עמ' 130-129) העלה הרבי על נס את פועלם של השלוחים במילינו שבאיטליה, בהקמת מחנה גן-ישראל באירופה, והתבטא:

הרב גרשון מענדל גרליק, על כל התוארים שראוי להם, יחד עם זוגות הרבנית, עם כל התוארים שראוי להם.

וקרא ללמוד מהם - "עד כמה יכולים לפעול".

"מרא דאתרא" מהו?

במכתב משנת תשכ"א לרבו של כפר חב"ד דאז, הגה"ח רבי שניאור זלמן גורליק ז"ל כותב הרבי בהקשר לתואר 'מרא דאתרא':

דיברנו כמה וכמה פעמים שהוא המרא דאתרא ואשר מרא - היינו כפשוטו, מלשון מרות. . . ודברי לא הספיקו ואירע ככתבו "חידה פליאה שתומה" ובא זה שקורא לו "מנגדו", ואמר גם הוא ובפירוש - שמקבלו למרא...

ופעם אחרת מתבטא בעניין זה באגרת לגה"ח הרב שלמה יוסף זיין (צילומה בספר שמן ששון מחבר'ך עמ' 91):

וסוף סוף התואר של רב בישראל, מרא דאתרא, היה תוכנו לא רק מרא בנוגע להוראת דין בשולחן- ערוך יורה דיעה, אלא גם בנוגע לכל העניינים של האתרא והתושבים שבו...

התואר אמיתי - אך תלוי במקבל

בש"פ בחוקותי תשד"מ ('תורת מנחם

- התוועדות תשד"מ' כרך ג' עמ' 1275) סיפר הרבי:

יהודי אחד שהיה בן למשפחת חסידים - סבו היה חסיד של אדמו"ר הצמח צדק או אדמו"ר מהר"ש, למדן גדול וכו' - הנה מסיבות שונות ירד ממדרגתו, שנה ופירש כו'. ולמרות עובדה זו, כתב לו פעם כ"ק מו"ח אדמו"ר מכתב, וכינה אותו בתוארים נכבדים: הו"ח א"א נו"נ [=הרב ותיק וחסיד איש-אירא-אלוקים נכבד ונעלה].

כאשר נשאל כ"ק מו"ח אדמו"ר הייתכן שכותב תוארים אלו לאחד שמעמדו ומצבו באופן כך וכך . . . ובפרט כאשר אחרים רואים שכתב כן אלו . . . השיב:

על-פי פסק דינו של הרמב"ם שרצונו האמיתי של כל אחד ואחד מישראל הוא "לעשות כל המצוות כו" - הרי מצבו האמיתי של יהודי הנ"ל הוא כדבעי, ואם-כן כיצד הוא יכול לחלק בין יהודים בכתיבת תוארים!?

דברים אלו משלימים את מה שסיפר הרבי בימי השבעה להסתלקות אדמו"ר מהוריי"צ:

קבלתי מכתב מאחד . . . והוא כותב לי סיפור: הרבי [הרי"צ] כתב לו במכתב: איני מופזר תוארים, כשאני כותב "דידי נפשי" או "ידידי עוז" הרי שהמצאיות היא כזו.

והוסיף הרבי על דברי חותנו: הגם שמצד המקבל ייתכן שלעת עתה עדיין אין הדבר כן, אבל סופו להיות כן.

"אין סתירה מהתארים שכתבו עליו"

לעומת זה, לגבי אישיות מסוימת שגדוליה ישראל כינוה בתארים נפלאים, ואילו הרבי היה סבור שאפשר לטעות אחריו, הסביר הרבי ('שמן ששון מחבר'ך עמ' 86):

במה שכתבתי אודות האיש - , הנה מה שכתבתי אני הוא בנוגע להשיטה - שרבים חללים הפילה, ומה שנוגע עוד יותר - מפילה גם עתה . . . ומעין דוגמא, ולראיה שאין סתירה מהתארים שכתבו עלי, הוא מסיפור חז"ל (סנהדרין קב, א) באחיה

השילוני - שדווקא המעלות שלו הגדילו העניין, ודי-למבין (וראה שמן ששון שם).

נשיא אמיתי

בפנתו ל'נשיא' מדינת ישראל הקפיד הרבי שלא להשתמש בתואר 'נשיא', תואר השמור בעם- ישראל לדמות רוחנית בלבד, ולא סתם רוחנית, אלא כפי שהסביר באיגרתו למר יצחק בן צבי, מיום י"א בניסן תשט"ז (ראה בכל הבא להלן ב"הארת פתיחה" שבראש ספר 'נשיא וחסיד'):

מיום הלכי ל"חדר" ועוד קודם לזה התחיל להתרקם בדמיוני ציור גאולה העתידה . . . וכחלק מעתיד מזהיר זה וכחלק מגאולה זו יהיה 'נשיא זה מלך, לא נשיא שבט - אלא שאין על גביו אלא ה' אלקיו" (הוריות יא, סוף עמוד א) . . . ולכן כל כך קשה לי להשתמש בתואר זה בקשר עם בני-ישראל בעת אשר יעקב קטן הוא...

יכולני להשתמש במלה זו מן השפה לחוץ, אבל כיוון שכבודו אדם אמיתי הוא, לא רציתי לכזב בנפשי.

בהמשך לדברים אלו הסביר הרבי כי בכוונה ציין למסכת הוריות, שם מסופר שרבי יהודה הנשיא שאל את רבי חייא "כגון אני?" (האם נחשב הוא לנשיא בעניין המדובר אודותיו), והשיבו בשלילה, שכן על גביו עומד ראש הגולה שבבבל, ונדרש מי "שאינו על גביו אלא ה' אלקיו".

עוד מוסיף הרבי וכותב: במה שכותב שפלוני-בן-פלוני נקרא בשם נשיא של מפלגה פלונית או סוג של אנשים פלוני - לפלא הערתו בזה, כיוון שלשולל קושיא זו העתקתי בסיום מכתבי: לא נשיא שבט כו'.

דרך אגב מזה גם-כן ראה שאין כאן זלוזל בכבודו של מי שהוא, כי המדובר שם בנחשון בן עמיניב ראשון לנשיאים וכו'.

וחלוק תוכן תואר נשיא בנדון דידן, שמשמשים בו מכבר ובתוכן מסוים, בתוכן הקשור ברעיון המשיחי.

הרבי ממשיך: העדר כתיבת תואר הוא "ענין" שלי, ובפרט

שכמה ישנם מהכותבים בלשון הקודש שמשמטים התוארים לגמרי...

זהירות בשבחים מוגזמים

בשנת תשי"ז כתב מישהו לרבי שורת שבחים על רבו, והתבטא שאם רבו היה חי בדור שבו היו תלמידי הבעש"ט, היה כאחד מהם, וכן אם היה בדור התנאים והאמוראים - היה כמותם.

הרבי ('אגרות-קודש' כרך יד עמ' קסג-קסד) שלל זאת וכתב לו:

בעוונותינו הרבים ברור שלא כל מוחא סביל דא לתאר ולומר אפילו על רבו, שעל-פי דין מחויב בכבודו ביותר וביותר, שבאם היה בדור כו'. והרי ידוע שאין להפריז בהתוארים לאלו הנמצאים בעולם האמת, ואין רצונם בכך כלל וכלל.

לפני כן הסביר הרבי שתמה הוא אם ישנו בדורנו מישהו היכול להעיד כהנ"ל ואפילו מעין הנ"ל, כי להגדיר הגדרות כאלו על המגדיר בעצמו להיות "מבין" ושייך לדרגות אלו ("הרי צריך לדעת בעצמו הדק היטב באיזה מדריגה ובחינה היו תלמידי הבעש"ט וכן האמוראים והתנאים, והלוואי היו בדורנו אנשים שמבינים מהי מדרגה זו - שלא היה אז הדור יתום כל-כך").

בשנת תשמ"ו השמייע הרבי הנחיה מעניינת (תורת מנחם התוועדות תשמ"ו כרך א' עמ' 572), שכאשר מצמידים תואר בנוגע לברכת החיים [=שליט"א"], או בנוגע לצדיק ונשיא שנמצא בעולם האמת - "נשמתו ערן" או "זכותו יגן עלינו" וכיוצא בזה:

הרי כשמזכירים את השם כמה פעמים בהמשך אחד, במכתב או מאמר אחד וכיוצא בזה - אין צורך להזכיר (=לציין) תוארים אלו בכל פעם ופעם, אלא מספיק להזכיר זאת פעם אחת.

צדיקים ללא תואר

בשנת תשל"ה ('לקוטי שיחות' כרך טו"ב עמ' 513) שאל מישהו את הרבי מדוע לא נזכר במכתב הכללי על רשב"י התואר "זכותו יגן עלינו". הרבי